

igjennem en Bevilling, der hvert Aar skal gives gjennem Finantsloven. Naar man vil tage Embedsmænd med 300, 600, 900, 1,200, 1,500, 1,800 og 2,000 Rd., vil man finde, at de efter Finantsministerens Forslag i § 9 netop ville faae det selv samme Beløb som hidtil, men det er det, jeg siger ikke er billigt, ikke er Noget, som de paagjældende Embedsmænd efter min Opfattelse paa nogen Maade have kunnet vente. Derksom Opgivelsen af Sædtillægsberegningen var kommen tilstede gjennem det private Initiativ, kunde jeg forstaae, at Regjeringen vilde sige: Naar vi skulle opgive denne Beregning, maae de Paagjældende have en nogenlunde rundelig Erstatning, men naar det derimod er Regjeringen, som imod en heel Deel af Rigsdagens Medlemmers Mening vil, at man skal opgive Sædberegningen baade af Hensyn til selve de paagjældende Embedsmænd og af Hensyn til Statskassen, finder jeg, at det ligefrem følger deraf, at vi maae sige: Naar vi holde os til Regjeringens egne Grunde for at opgive Sædberegningen, maa det føre til, at Embedsmændene ere ligesaa vel tjente med at faae dette faste Beløb, som de hidtil have været med at faae det værlende Beløb. Dette er, hvad jeg skal anføre med Hensyn til Forslaget under Nr. 3. — Jeg kommer nu til mit Forslag under Nr. 4, som heller ikke er Andet end et Forslag til en Paragraph, der forrige Aar blev vedtaget i Loven, og en Paragraph, der er redigeret af selve Finantsministeren, hvorfor jeg ogsaa har undret mig over, at han har udfødt dem af sit Lovforslag. Efter denne Sags hele tidligere Historie nærer jeg imidlertid ingen Tvivl om, at Thinget vil vedtage mit Forslag; det er meget modificeret af Hensyn til dem, der stadig have været imod denne Paragraph, og det er sidst modificeret, som det her foreligger, af den ærede Finantsminister selv. Jeg nærer derfor ingen Tvivl om, at Thinget nu vil vedtage Forslaget i denne Form, saaledes at det nu bliver indsat i Loven.

Bille: Den ærede Forslagsstiller bemærkede nylig med Hensyn til sit Endringsforslag under Nr. 1, at Thinget har ved tidligere

Leiligheder vedtaget at lade denne § 4 gaae ud af Loven, og han oplæste nogle Brudstykker af den ifjor afgivne Betænkning, hvoraf det fremgik, at Udvalget tillagde denne Paragraph en ikke ganske ringe finantfiel Betydning, ligesom det heller ikke var istand til at fatte Meningen deraf. Jeg kan ikke nægte, at det, skjøndt jeg nu gjentagne Gange har havt Leilighed til at gennemlæse og overveje denne § 4, er ogsaa mig overmaade vanskeligt at fatte, hvad der egentlig er dens Tanke. Man kunde forstaae, hvis det i al Almindelighed var sagt, at naar en Embedsmænd gik over fra eet Embede eller en vis Lønningsklasse til et andet Embede eller en anden Lønningsklasse, for hvilket Lønningsafserne vare de samme, kunde han medtage fra den ene Stilling til den anden de Alderstilleg, som han alt havde erhvervet, men jeg har fremdeles ondt ved at forstaae, hvad Grunden er til, at man har gjort disse underlige Gradationer paa den ene Side mellem 2,400 Rd. og 3,200 Rd., paa den anden mellem 1,400 Rd. og 1,800 Rd. og for det Tredie mellem 800 Rd. og 1000 Rd., medens alt Mellemliggende er sprunget over. Derfor er det neppe muligt at modfætte sig nu Vedtagelsen af det Endringsforslag, der er stillet under Nr. 1; men jeg kan dog ikke Andet end gjøre opmærksom paa, at, om end Paragraphen i sin Affattelse er noget uforstaaelig, og dens Følger noget uoverskuelige, indeholder den dog i sig en overmaade god, fornuftig og rigtig Tanke, som det kunde være ønskeligt at faae illædt en klar og let overskuelig Form, nemlig denne, at det er ønskeligt og til Fordeel for Administrationen, naar der let og uden Tab i Indtægter for de Paagjældende kan foregaae en Udveksling af Personer i de forskjellige Bestyrelsesgrene, og at det navnlig for Centraladministrationen er af Betydning, at der jevnlgt kan optages i den Folk, som komme fra locale Functioner, eller at der omvendt til locale Functioner kan udsendes Mænd, der komme fra Centraladministrationen. Det er et Middel, hvorved der i høi Grad kunde virkes hen til at hæve de ellers let indtrædende Vanskeligheder, som følge af, at Styrrerne foroven ikke ere istand til at overse factiske og praktiske Vanskeligheder, som